

Carl Maria von Weber w Pokoju

Droga Webera z Wrocławia do Pokoju

Zaproszenie Webera do Pokoju /Carlsruhe/ nadeszło w 1806 roku od rodziny książęcej: panującego w Pokoju od roku 1792 księcia Heinricha Friedricha Eugena von Wuerttemberg /1758-1822/, dowódcy regimentu huzarów z Oleśnicy, gubernatora twierdzy w Głogowie oraz jego najstarszego syna Eugena /1788-1857/, późniejszego zwycięzcy spod Kulm, generała konnicy na służbie u rosyjskiego cara. Dodajmy na marginesie, że książę był skoligacony z rodem Czartoryskich. Starszy brat Ludwig miał bowiem za żonę Marię Czartoryską, córkę Izabelli z Flemingów.

Książę ojciec z żoną Luizą von Sachsen-Meiningen i niespełna 18-letnim Eugeniuszem poznali Webera we Wrocławiu, gdzie Weber przebywał od 11 lipca 1804, sprawując funkcję kapelmistrza teatru miejskiego. W sezonie zimowym 1805/1806 para książęca wraz z synem podziwiała go jako niezrównanego wirtuoza fortepianu,

improwizatora i dyrygenta. Wuerttembergowie doskonale potrafili docenić niezwykły talent i osobowość artystyczną Webera, sami bowiem byli niezłymi muzykami. Szczególnie młody książę Eugeniusz, wychowany w artystycznej atmosferze, od dzieciństwa pielęgnował wyjątkową miłość do muzyki, którą z powodzeniem czynnie uprawiał. Zaowocowało to zresztą w przyszłości całkiem sporym dorobkiem kompozytorskim księcia: między innymi kilkoma symfoniami, 30 pieśniami chóralnymi, 80 solowymi, a także dwiema operami. Książę ojciec utrzymywał na zamku w Pokoju orkiestrę niewielką, ale o doborowym składzie świetnych instrumentalistów, z wybitnymi solistami i grupą aktorów. Pełniła więc muzyka w ich życiu wyjątkowo ważną rolę.

Weberowi także – i to z paru przyczyn - zależało na kontakcie z rodziną książęcą. Mając na myśli przyszłą wielką trasę koncertową po Europie, zdawał sobie sprawę z przydatności honorowego tytułu dyrektora muzycznego dworu książęcego, który niebawem otrzymał i to nie za szlachectwo, co w liście do Webera podkreślił książę, lecz za dokonania artystyczne. Był to zresztą czas, gdy po fatalnym w skutkach pomyłkowym wypiciu kwasu używanego w litografii /zajmował się nią osobiście/, jaki był w butelce po winie, z ciężko poparzonym gardłem stracił głos jako śpiewak,omalże również nie przypłacając nieuwagi życiem. Przyszło też w skutek niechęci starszych muzyków wrocławskich 21 czerwca 1806 pożegnać się ze stanowiskiem dyrygenta Stadttheater we Wrocławiu.

W 1805 roku 19-letni Weber planował wielkie tournée europejskie, które rozślawiłoby go jako pianistę i kompozytora. W tamtych czasach nie było jeszcze instytucji managerów /ci zaczęli się pojawiać dopiero w II połowie XIX wieku/. Każdy artysta musiał więc sam starać się o kontrakty i szukać własnej drogi. Weber intensywnie rozmyślał o różnych nieskutecznych działaniach i krokach, jakie do tej pory podejmował dla organizacji koncertów. W związku z tym planował też napisać książkę „Poradnik dla podróżujących przyjaciół muzyki”, ale zdołał dokończyć tylko wstęp.

We Wrocławiu po nagłej utracie podstawowych źródeł zarobków, gdy w dodatku coraz bardziej zaczęli go molestować wierzyciele, utrzymywał się z lekcji fortepianu. Na szczęście trwało przy nim grono przyjaciół, którzy mu pomagali, przysyłając uczniów. Była wśród nich panna von Belonde, dama dworu Wuerttemberg. Dzięki niej zawarł jakże owocną osobistą znajomość z rodziną książęcą, która rezydowała niedaleko od Wrocławia, na urządzonym z wielkim smakiem zamku w Carlsruhe, blisko Brzegu. W roku 1794 dobudowano tam także budynek teatru.

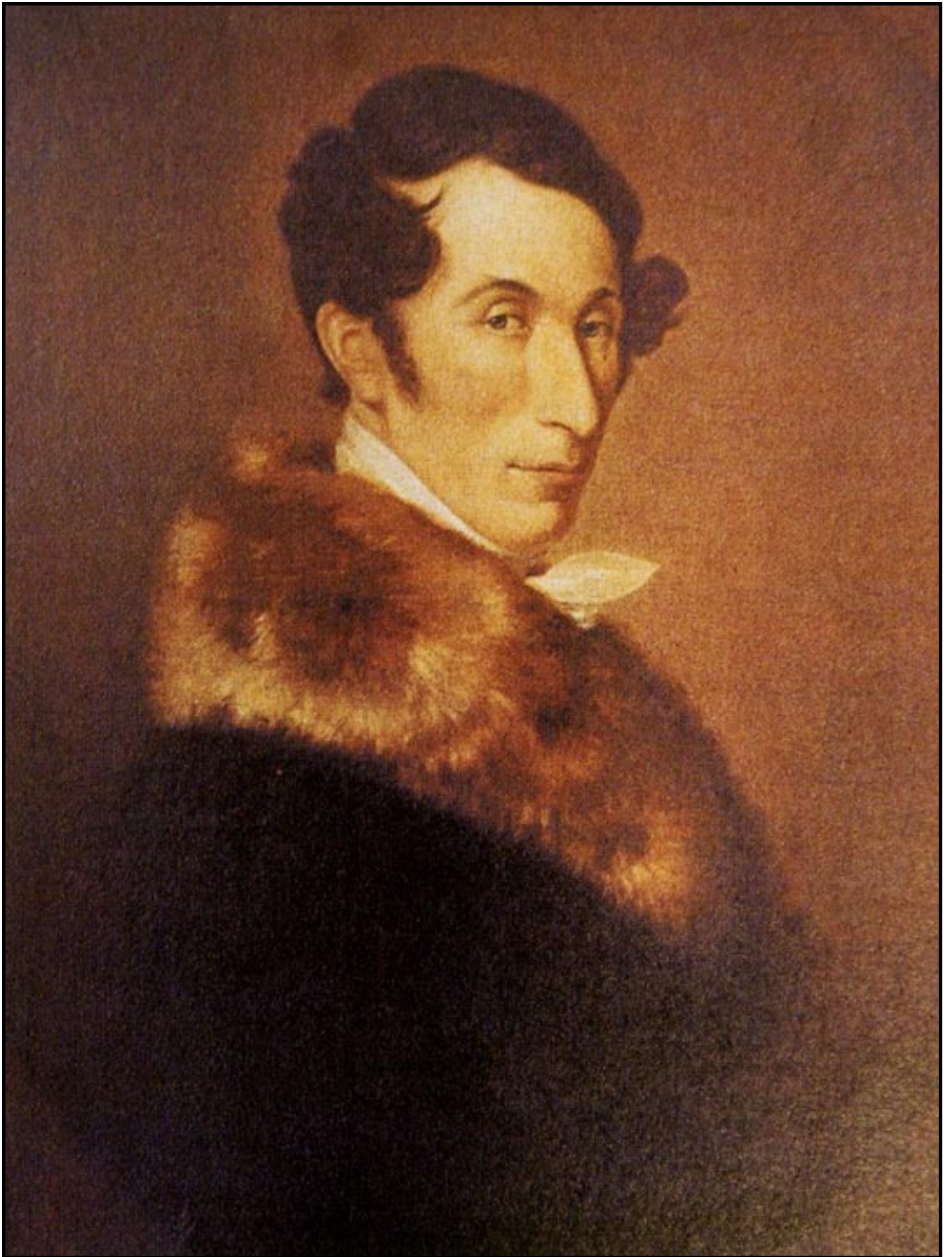
Weber z radością przyjął zaproszenie i wraz z ojcem i ciotką Adelheid pod koniec września 1806 przeprowadził się do niewielkiej rezydencji w Pokoju, dokąd został przywieziony z Wrocławia specjalnie po niego posłaną purpurową książęcą karocą.

Książęcy mecenas

Główną siedzibą rodziny książęcej była Oleśnica, zaś Pokój, gdzie w połowie XVIII wieku wybudowano zamek, jedynie miejscem pobytu letniego i wyjazdów na polowania. Już w Oleśnicy utrzymywano teatr, który był znaczącym centrum życia artystycznego na Śląsku w tamtych czasach. To tutaj około roku 1800 dyrygował nawet sam Ditter von Dittersdorf.

W Carlsruhe natomiast w roku 1755 na Wyspie Zofii zbudowano letni teatr plenerowy. Tłem był pałacyk Zofii, od którego teatr odgradzał świerkowy żywopłot. Odgrywano tam sielanki do muzyki menuetów Haydna i Mozarta. Zarówno wykonawcami, jak i publicznością był dwór rozmiłowany w sztuce. Niekiedy sprowadzano artystów z Oleśnicy. W 1775 roku w nieużywanym już tymczasowym kościele urządzono mały teatr.

Wraz ze śmiercią w roku 1792 właściciela Oleśnicy i Pokoju, Carla Christiana Erdmanna von Wuerttemberg, Oleśnicę otrzymał w spadku mąż jego córki, a Pokój bratanek założyciela, książę Heinrich Friedrich Eugen. To za jego sprawą siedziba rodowa przeniosła się do Pokoju. Nowy dziedzic zastał solidne budowle. Mógł się teraz poświęcić ich modernizacji. Między innymi w latach 1793/94 znacznie rozbudował teatr o dużą scenę, większą od wrocławskiej, garderoby, dekoratornię. Zatrudnił też 25-osobową grupę pierwszorzędnych artystów: 8 aktorów i 15 muzyków, spośród których 7 było jednocześnie aktorami. Za swoje umiejętności byli sowiec wynagradzani i szanowani. Wszyscy otrzymali samodzielne mieszkania w domu przy Luisen Allee. Orkiestra zamkowa grała nie tylko dla członków rodziny książęcej, dam dworu, kawalerów, licznych arystokratycznych

gości, ale i dla miejscowej ludności wiejskiej. W ten sposób stał się teatr niestłuchanie ważnym ośrodkiem życia tak artystycznego, jak i oświatowego. Oprócz muzyki uprawiano dramat, grając sztuki Lessinga, Schillera czy Szekspira. W młodości wychowawcą księcia był jednak sam Schlosser, szwagier Goethego. Dbano w Pokoju nie tylko o smak artystyczny, ale także i walory moralne, edukacyjne i wychowawcze. Wspaniałe tradycje rodzinnego mecenatu kontynuował książę Eugeniusz, kompozytor i generał, który w roku 1820 po powrocie z wojen, przystąpił do prac nad przywróceniem dawnej świetności architektonicznej, artystycznej i oświatowej siedziby w Pokoju, a także ożywiając gospodarkę. Na jego cześć zostanie później w parku postawiony pomnik lwa oraz popiersie w pobliżu zamku. Aż do roku 1945 to samo czyniły cztery generacje jego następców.

Pobył w Pokoju

Karol Maria von Weber stał się w ten sposób specjalnym gościem księcia, jako honorowy dyrektor muzyczny /intendant/ dworu, otrzymując locum w zamkowym domu kawalera. Jak zanotowali kronikarze, Weberowi wprawdzie śniadania przynoszono do jego mieszkania, ale obiady i kolacje jadał przy stole księcia i należał do grona solistów. Spotykali się u księcia na herbacie i wspólnym muzykowaniu. Księżę grał na oboju, księżna lub panna von Belonde na fortepianie, jeden z rezydentów, von Rohr na altówce. Weber sam grywał na fortepianie i gitarze, po wyleczeniu poparzonego kwasem gardła i polepszeniu głosu, śpiewał do własnego akompaniamentu. W owych wieczorach muzycznych brali też udział muzycy księcia – skrzypek, wiolonczelista i waltornista. Artystycznej atmosferze sprzyjało piękne wnętrze doskonale wyposażonego teatru, z powodzeniem konkurujące z teatrem wrocławskim. Koncerty odbywały się zazwyczaj w czwartki i niedziele. Regułą było granie

bez wcześniejszych prób, prima vista. Pozwalały na to wysokie umiejętności instrumentalistów. Rozbrzmiewała muzyka Haydna, Mozarta, Salieriego, Dittersdorfa, Reicharda. Książę miał powody do dumy ze swojej orkiestry. W środy lub niedziele dochodziły także przedstawienia teatralne lub małe opery. Goście zjeżdżali się nieraz z bardzo odległych stron.

Weber miał nareszcie czas na komponowanie. Niezwykle odpowiadała mu harmonia tego dworskiego, a zarazem artystycznego środowiska, uroda pałacu i teatru, rokokowy charme i bajeczne piękno parku. Będzie Weber to wszystko wspominał do końca życia, a obrazy z Karlsruhe znajdą potem swój wyraz artystyczny w romantycznej operze „Wolny strzelec”, przesiąkniętej poetyckim kultem piękna przyrody, gdzie właściwym bohaterem jest niemiecki las, znany doskonale Weberowi z czasów Pokoju. A i codzienne obcowanie z muzycznym księciem mogło mieć wpływ na Webera. Spotykał już wcześniej Eugeniusza we Wrocławiu, potem jeszcze dojdzie do kontaktów w Stuttgarcie. W 1808 roku 20-letni książę skomponuje operę „Die Geisterbraut”. Zastanawia więc i daje wiele do myślenia planowany pierwotny tytuł najważniejszej opery Webera „Die Jaegersbraut”, zastąpiony potem „Wolnym strzelcem”. Ale tymczasem fantastyczność leśnego środowiska oznaczała dlań także spokój po perypetiach wrocławskich, wyciszenie i idealne warunki do pracy twórczej. Poza tym pierwszy raz w życiu mógł swoje pomysły kompozytorskie od razu wcielić w życie i sprawdzać efekt dźwiękowy z orkiestrą dworską.

Działalność kompozytorską Webera w Pokoju rozpoczął tusz na 20 trąbek, zagrany 15 X 1806. Potem powstało Concertino na róg z orkiestrą dla wszechstronnie uzdolnionego muzyka Dautrevaux i pieśń „Ich denke dein”, pierwszy raz wykonane 6 listopada. 19 grudnia zaś zabrzmiało 6 Wariacji na altówkę z orkiestrą. Skomponowane między 14 XII a 28 I 1907 jedyne dwie symfonie Webera, obydwie w tonacji C-dur, były pomyślane jako przyjacielski gest dla księcia. Ich kształt był dopasowany do możliwości i składu orkiestry dworskiej oraz upodobań księcia seniora, który żywił wielkie uznanie dla Haydna. Atmosfera pobytu w Pokoju, wdzięk tego bajkowego świata ma swój wyraz artystyczny zarówno w wesołych, jak i lirycznych częściach

szczególnie I Symfonii. Z pobytem w Pokoju – jak zauważają muzykolodzy - wiąże się też powstanie niedługo potem jednego z najpopularniejszych do dzisiaj utworów Webera, jakim jest „Andante e rondo ungharese”, op.35. To tutaj Weber wykorzystuje zasłyszaną gdzieś od ludowych grajków melodię miotlorza, starego śląskiego tańca. Pierwotna, altówkowa wersja, dedykowana Fritzowi, przyrodniemu bratu Webera, powstała w październiku 1809 w Ludwigsburgu. Wersję fagotową opracował Weber w roku 1813 w Pradze. Melodia miotlorza zaś pojawia się w drugiej części – w refrenie Ronda obydwu wersji. Zainteresowanie Webera muzyką ludową – jak na prawdziwego romantyka przystało - wielokrotnie wyraża się w jego twórczości obecnością tematów zapożyczonych z folkloru. Z pewnością ta tak istotna u Webera inspiracja ludowa ma swoje źródła sięgające okresów studiów u jego wybitnego pedagoga, Abbe Voglera. Tę zaś konkretną melodię mógł kompozytor usłyszeć jedynie w czasie pobytu w Pokoju, gdzie polska muzyka ludowa przeważała w tamtejszej okolicy, a miotlorz był tańcem znanym na całej opolszczyźnie.

Napoleon wyznacza kres pobytu Webera w Pokoju

Księżę nie mógł u siebie w Pokoju wysłuchać jedynych symfonii Webera, jako rezerwista został bowiem w obliczu wojny powołany do wojska rozbitego niebawem przez Napoleona pod Halle. Zima 1806/1807 przyniosła same złe wiadomości. Wobec nadciągającej armii Napoleona przepadły nadzieje Webera, by ruszyć w trasę koncertową. Dalsza działalność orkiestry została zawieszona. Część muzyków zwolniono, pozostali znaleźli zatrudnienie przy innych zajęciach dworskich. W tej beznadziejnej sytuacji, Weber podjął decyzję wyjazdu z Karlsruhe. Należy tu zaznaczyć, że posiadłość księżęca nie zostanie jednak zniszczona w wyniku walk, lecz w efekcie najazdu gromady rabusiów z okolicy. Podobny los spotykał wiele majątków, które były palone bądź plądrowane. Z takimi obrazami Weber nieraz spotka się na wojnie i nigdy ich nie zapomni. Widzi powiększający się obszar nędzy, nieszczęść i cierpień.

23 lutego 1807 Weber pożegnał się z księżną, swoim ojcem i ciotką, którzy na razie zostali w Karlsruhe.

Po drodze odwiedził jeszcze przyjaciół we Wrocławiu, o czym dowiedzieli się ścigający go rozeźleni wierzyciele i o 6 rano następnego dnia ruszył w dalszą drogę przez kraj objęty wojną. Webera cechowała jednak niezwykła umiejętność przystosowywania się do różnych, nieraz bardzo stresujących sytuacji życiowych. Można by powiedzieć, że odziedziczył ją po ojcu, który prowadził barwny i awanturniczy tryb życia, sam zaś Karol Maria także od małego cały czas właściwie był w podróży obfitującej w przygody.

17 czerwca 1807 przybył do Stuttgartu, gdzie zameldował się na dworze księcia Ludwiga von Wuerttemberg, polecony przez jego brata, swojego poprzedniego chlebodawcę. Miał tam zastąpić powołanego do wojska dotychczasowego tajnego sekretarza księcia, a ponadto udzielać lekcji muzyki córce księcia Ludwiga. Pomiędzy zajęciami dworskimi mógł koncertować, miał też okazję spotkać swojego przyrodniego brata. Biurowe zajęcia na dworze pełnym intryg - z finałem fałszywych oskarżeń i wpłątania się w aferę finansową - jednak zupełnie mu nie odpowiadały. Zdecydowanie nie cieszył

się też sympatią brata księcia Ludwiga, ponurego króla Fredericka, władcy Wirtembergii, który nie tolerował swobodnego stylu bycia Webera, jego żartów i figli. Fałszywie oskarżony o sprzeniewierzenie i na polecenie króla pośpiesznie na krótko nawet wraz z ojcem widowiskowo aresztowany w teatrze podczas przedstawienia „Silvany” – wygnany z Wirtembergii - niebawem ruszył w dalszą drogę, mając stale w sercu wspomnienia sielskiego pobytu w Pokoju.

Carl Maria Friedrich Ernst von Weber - kalendarium życia i twórczości

1786 - urodzony 18 lub 19 listopada w Eutin koło Lubeki /Holstein/; ochrzczony 20 listopada; rodzice: skrzypek i oficer na służbie u margrabiego Karla Theodora, baron Franz Anton von Weber /pochodzący z Fryburga Bryzgowijskiego, 1734–1812/ i jego druga żona Genowefa z domu Brenner /z Markt Oberdorf, 1764–1798/. U wielu badaczy spore wątpliwości wzbudza sprawa tytułu baronowskiego, jakim się posługiwali Weberowie. Syn Webera Max Maria, autor biografii ojca wyraża przekonanie, że dzieje rodziny Weberów rozpoczyna Johann Baptist Weber, urodzony w połowie XVI stulecia. Szlachectwo zaś otrzymał w roku 1622 od cesarza Ferdynanda II. I wprawdzie nigdy nie odnaleziono odpowiedniego dokumentu poświadczającego ten fakt, to jednak Almanach Gotajski, najbardziej autorytatywny herbarz europejski, akceptuje baronowski tytuł Webera, którym rodzina posługuje się po dziś dzień.

1787 - rodzina Weberów opuszcza Eutin; początek niespokojnego czasu wędrówki; ojciec prowadzi trupę teatralną

1796 - w Hildburghausen/Werra pierwsze lekcje gry na fortepianie u Johanna Petera Heuschkela /1773-1835/, kameralisty, oboisty, organisty i pianisty na służbie u księcia Friedricha

1797 - lekcje kompozycji w Salzburgu u Johanna Michaela Haydna /1737-1806, brata Józefa/

1798 - 13 III – śmierć matki; Salzburg; pierwsze utwory:
6 Fugett fortepianowych, op.1
singspiel /zaginiony/ „Die Macht der Liebe und des Wein” /„Moc miłości i wina”/

1799 - lekcje kompozycji u organisty dworskiego Johanna Nepomuka Kalchera oraz śpiewu u Johanna E. Valesiego /Wallishausen 1735-1811/ w Monachium

1800 - przeprowadzka do Freibergu w Saksonii; zajęcie się litografią
I opera Webera – „Das stumme Waldmaedchen” /„Niema rusałka leśna”/ - prawykonanie we Freibergu
6 Wariacji fortepianowych na temat własny, op.2, wydane techniką litografii przez autora

1801 - przeprowadzka do Chemnitz, potem do Salzburga; ciąg dalszy studiów u Michała Haydna
6 małych utworów fortepianowych na 4 ręce, op.3
12 allemand fortepianowych na 4 ręce, op. 4

1802 - podróż do Północnych Niemiec, w tym także do Eutin; spotkanie z Heinrichem Vossem /1751-1826/, wielkim niemieckim poetą i tłumaczem; osiedlenie w Augsburgu
6 ekosez na fortepian
Msza Es-dur „Grosse Jugendmesse” na 4 głosy, chór, organy i orkiestrę

II opera – „Peter Schmoll i jego sąsiedzi”, op.8
pieśni: „Die Kerze” i „Umsonst ensagt ich”
Kanon 3-głosowy „Maedchen, ach ...”

1803- wystawienie „Petera Schmolla” w Augsburgu; przeprowadzka do Wiednia; dalsze studia u Georga Josepha „Abbe” Voglera /1749-1814/, niemieckiego kompozytora i organisty, wybitnego pedagoga, kapelana dworskiego i dyrektora muzycznego w Mannheim, Stockholmie i Darmstadt, nauczyciela Meyrbeera, bohatera poematu „Abt Vogler” Roberta Browninga

pieśń chóralna „Ein Gaertchen und ein Haeuchen drin”
Grablied na 3 głosy i 9 dętych
pieśń „Entfliehet schnell von mir”
instrumentacja partytury opery „Samori” Voglera

1804 - objęcie za sprawą Voglera posady kapelmistrza teatru miejskiego we Wrocławiu
3 fragmenty opery „Ruebezahl” /”Liczyrzepa”/
8 Wariacji na temat baletu Voglera „Castor i Pollux”, op.5
6 Wariacji fortepianowych na temat z opery „Samori” Georga Josepha Voglera, op.6
pieśni: „Ich sah die hingesunken” i „Wiedersehen”

1805 - Romanza siciliana g-moll na flet z orkiestrą

1806 - Weber traci głos jako śpiewak oraz posadę kapelmistrza;. udziela lekcji muzyki we Wrocławiu; jesienią zaproszenie na zamek w Pokoju /Carlsruhe/ na Opolszczyźnie do sprawowanie funkcji honorowego dyrektora muzycznego /intendanta/

/?/ Uwertura chińska
Tusz na 20 trąbek
pieśń z fortepianem „Ich denke dein”
6 Wariacji C-dur na altówkę z orkiestrą na temat pieśni ludowej „A Schuesserl und Rein’ dl”
Concertino na róg z orkiestrą e-moll /I zaginiona wersja/

1807 - opuszcza Pokój i udaje się do księcia Ludwiga von Wuerttemberg w Stuttgarcie, brata Friedricha Eugena, męża Marii Czartoryskiej, córki Izabelli z Flemingów; liczne występy jako pianista i improwizator w trakcie podróży

I Symfonia C-dur, op. 19
II Symfonia C-dur
7 Wariacji fortepianowych na temat arii F.Bianchiego, op.7
Wielka uwertura, op.8 /II wersja uwertury do opery „Peter Schmoll”/
pieśń „Liebeszauber”

1808 - opera „Silvana” /libretto według zaginionej opery „Das Waldmaedchen”/

9 Wariacji fortepianowych na temat własny F-dur, op.9
Momento capriccioso B-dur, op.12
Grand potpourri na skrzypce z orkiestrą, op.20
Grande Polonaise Es-dur, op.21
9 Wariacji na skrzypce z fortepianem, op. 22
9 Wariacji na skrzypce z fortepianem na temat arii norweskiej
Kantata „Der erste Ton” – recytator, chór i orkiestra, op.14
pieśni: „Er an Sie”, „Komisches musikalisches Sendschreiben”, „Meine Farben”, „Klage”

1809 - początek nieudanego związku ze śpiewaczką Margarethe Lang

6 utworów fortepianowych na 4 ręce, op.10

Kwartet fortepianowy, op. 18

Andante e Rondo ungharese /wersja altówkowa/ c-moll, op.35

muzyka teatralna do „Turandot” Schillera/Gozziego, op.37

2 numery pasticcio Haydna, „Der Freibrief”

„Die Lethe des Lebens” na bas i chór z fortepianem

„Chorlied“

pieśni: „Serenade“, „Das Roeschen“, „Was zieht zu deinem Zauberkreise“, „Rhapsodie“, „Romanze“, „Sanftes Licht, weiche nicht“, „Meine Lider...“, „Der kleine Fritz“, „Trinklied“

1810 - 9 II aresztowanie za długi wraz z ojcem podczas przedstawienia „Silvany” i wygnanie z Wirtembergii; pobyt w Heidelbergu, Mannheim, Darmstadt; we wrześniu wystawienie „Silvany” we Frankfurcie nad Menem; w roli tytułowej przyszła żona Webera, Karolina Brandt

I Koncert fortepianowy C-dur, op.11

opera „Silvana”

Canzonetta „Sicche t’inganni” na głos z fortepianem

Kanon 3-głosowy „Die Sonate soll ich spielen”

Kanon 3-głosowy „Canons zu zwei sinc nicht drei“

pieśni: „Die Schaeferstunde“, „Das neue Lied“, „Wiegendlied“, „Die Zeit“, „Des Kuenstlers Abshied“

Recytatyw i Rondo „Il momento s’ avvicina“ na sopran z orkiestrą, op.16

Kanon 3-głosowy „Leck mich im Angesicht”

6 Sonat skrzypcowych, op.10

9 Wariacji na temat norweskiej pieśni ludowej na skrzypce i fortepian, op.22

Andante d-moll z wariacjami F-dur na wiolonczelę z orkiestrą

1811 - ciąg dalszy studiów u Abbe Voglera, tym razem w Darmstadt; koncerty w Szwajcarii; początek działalności pisarskiej

singspiel „Abu Hassan”, prapremiera 4VI w Monachium

Concertino Es-dur na klarnet z orkiestrą, op.26

Uwertura „Der Boherrscher der Geister”/ „Władca duchów”/,op.27

7 Wariacji klarnetowych B-dur a temat z „Silvany”, op.33

2 Koncerty klarnetowe: f-moll,op.73 i Es-dur,op.74

Koncert F-dur na fagot i orkiestrę, op.75

Adagio i rondo na harmonicord i orkiestrę

Duet „Se il mio ben”

Canzonetta „Ah, dove siete”

4 pieśni cyklu „Dar arme Minnesinger”,op.25

Trauer-Musik na baryton, chór i dęte

pieśń „Meinbluemlein, so schoen”

Melodia w F-dur

Canzonetta „Ch’io mai vi possa”

Scena i aria „Misera me” na sopran z orkiestrą, op.50

Duet „Mille volte”

Canzonetta „Ninfa se liete“

Duet „Va, ti consola“

Scena i aria „Qual altro attendi” na tenor, chór i orkiestrę

1812 - trasa koncertowa: Gotha, Weimar, Drezno, Berlin, gdzie gości u księcia Antoniego Radziwiłła; 16 IV - śmierć ojca w Mannheim

Sonata fortepianowa C-dur, op. 24

II Koncert fortepianowy Es-dur, op.32
 7 Wariacji fortepianowych na temat z opery E.Mehula „Józef”, op.28
 Kantata „In seiner Ordnung schafft der Herr” na 4 solistów, chór i orkiestrę, op.36
 pieśni: „Romanze“, „Sonett“, „Lobensansicht“, „Bettlerlied“, „Liebegluehen“
 „Lenz Erwacht, und Nachtigallen“ na 3 głosy, chór i fortepian
 „Das Turnierbankett“ na 3 głosy męskie i chór męski
 „An eine Freundin” na chór z fortepianem
 „Schwabisches Tanzlied“ na chór z fortepianem
 „Heisse, stille Liebe schwebet“ na chór z fortepianem
 „Kriegs-Eid“ na 2 głosy męskie unisono i 7 instrumentów
 Scena i aria „Signor, se padre sei” na tenor, 2 chóry i orkiestrę, op.53a
 6 Ulubionych walców francuskiej królowej Marii Luizy na fortepian
 Walc na flet, 2 klarnety, 2 rogi, trąbkę i 2 fagoty
 4 Pieśni Księcia Leopolda Augusta Gotajskiego z akompaniamentem dętych

1813 - koniec studiów u Voglera; przeprowadzka do Pragi; 1V - objęcie posady kapelmistrza i dyrektora Opery w Pradze

Andante e Rondo ungarese c-moll na fagot i orkiestrę, op.35
 pieśni: „Sind es Schmerzen”, „Unbefangenheit”, „Reigen”, „Minnelid”

1814 - zaręczyny ze śpiewaczką Caroline /Lina/ Brandt
 4 pieśni cyklu „Lira i miecz” /Lyer und Schwert/, op.41
 6 pieśni cyklu „Lira i miecz” na chór męski, op.42
 pieśni: „Es stuermt auf der Flur”, „Gebet um die Geliebte“
 2 fragmenty instrumentacji singspielu Fischera „Die Verwandlungen“
 Duet „Ein jeder Geck“
 arietta „Ihr holden Blumen“
 Kanon 4-głosowy „Zu dem Reich der Toene schweben“
 „Lebenslied am Geburtstage“
 Kanon 4-głosowy „Scheiden und leiden ist einerlei“

1815 - chwilowe zerwanie zaręczyn; lato w Monachium
 Kwintet klarnetowy, op.34
 9 Wariacji fortepianowych na temat pieśni rosyjskiej „Schoene Minka”, op.40
 Kantata „Kampf und Sieg” /”Walka i zwycięstwo”/, op.44
 Cocertino na róg z orkiestrą e-moll, op.45
 Scena „Ah, se Edmondo” do opery Mehula „Helena”, op.57
 Burleska „Drei Knaebchen...” na głosy męskie /na temat z Czarodziejskiego fletu/
 Scena i aria „Non paventar mia vita” na sopran z orkiestrą, op.51
 2 pieśni do singspielu Fischera „Der travestierte Aenas”
 „Niemiecki” - walc orkiestrowy w D-dur
 2 pieśni „Lieb und Versoehnen”
 Ballada „Was stuermet“

1816 - 21XII - objęcie stanowiska dyrektora muzycznego Opery Drezdeńskiej
 Ballady i pieśni, op.47
 Grand duo concertant na klarnet i fortepian, op. 48
 Sonaty fortepianowe As-dur, op.39 i d-moll, op.49
 Divertimento na fortepian i gitarę, op.38
 Kanon 3-głosowy „Weil Maria Tone hext”

Tedesco w D-dur na orkiestrę

Arietta do „Das Sternenmaedchen in Maidlinger Walde”

Romans „Ein Koenig einst gefangen sass“ na głos z gitarą

Cykl pieśni „Die Temperamente beim Verluste der Geliebten“, op.46

Pieśni do „Bei der Musik des Prinzen Louis Ferdinand von Preussen”, op.43

1817 - przynosiny z Pragi do Drezna; początek pracy nad operą „Wolny strzelec”; 4XI ślub z Karoliną Brandt

Pieśni: duet „Abschied: O Berlin, ich muss dich lassen”, duet „Quodlibet: So geht es in Schnuetzelputz-Heusel“, „Alte Weiber“, „Liebeslied“, duet „Mailied: Tra, ri, ro”, „Wunsch und Entsagung”, „Das Veilchen im Tale“

7 Wariacji fortepianowych na temat pieśni cygańskiej C-dur, op.55

fragmenty muzyki do „Koenig Yngurd” /10 orkiestrowych i aria/

orkiestracja 2 fragmentów opery Mehula „Helena”

recytatyw i cavatina F.Paera „Von dir entfernt”

recytatyw i duet S.Nasoliniego „Ja, Liebe“

„Zwei Kraenze zum Annen-Tage” na 4 głosy męskie z fortepianem, op.53b

6 fragmentów muzyki do „Donna Diana”

Kantata „L’accolienza” na 6 głosów, chór i organy

pieśń „Hold ist Zyänenkranz” na 2 głosy z chórem

1818 - pierwszy pobyt w Hosterwitz koło Drezna w letnim domku rodziny Weber

Jubel-Kantate, op.58

Jubel-Ouverture E-dur, op.59

Kantata „Natur und Liebe” /”Natura i miłość”/, op.61
Missa sancta na 4 głosy solowe, chór i orkiestrę Es-dur, op.75a
Muzyka do sztuki „Henryk IV Król Francji”- 8 numerów
8 utworów na fortepian na 4 ręce, op.60
Romans „Leise wehs es”
Offertorium „Gloria et honore”na sopran, chór i orkiestrę
pieśni: „Sei gegruesset, Frau Sonne, mir“, „Lied der Hirtin“, „Gelahrtheit“, „Weine, Weine“, „Die fromme Magd“, „Wenn ich ein Voeglein war“, „Mein Schatzerl ist huebsch“, „Heimlicher Liebe Pein“, „Rosen im Haare“, „Ein Maedchen ging“
Taniec i Pieśń „In Provence“ na tenor z chórem
„Schoene Ahnung ist erglommen” na 4 męskie głosy z fortepianem
Scena i aria do opery Cherubiniego „Lodoiska“, „Was sag ich?”, op. 56
Chór „Heil dir, Sappho”
fragmenty muzyki /6 numerów/ „Lieb um Liebe“
„God Save the King” – aranżacja na chór męski
„Ei, ei, ei, wie scheint der Mond so hell” na głosy męskie
Offertorium „In die solemnitatis“ na sopran, chór i orkiestrę

1819

Rondeau brillant na fortepian Es-dur,op.62
„Zaproszenie do tańca” – Rondeau brillant des-dur, op. 65
Polacca brillante E-dur, op.72
Trio na flet, wiolonczelę i fortepian, op.63
Missa sancta na 4 głosy, chór i orkiestrę G-dur, op.76
pieśni: „Abendsegen”, „Triolett”, „Liebesgruss aus der Ferne”, „Herzchen, mein Schaetchen”, „Gute Nacht,“Freiheitslied“, „Ermunterung“, „Das Maedchen an das erste Schneegloeckchen“, „Sehnsucht“, „Elfenlied“
Muzyka uroczystego prologu, zawierająca pieśń „Du hohe Rautenzeig“ na melodię „God Save the King“ na chór i 6 dętych
Podwójny Kanon na 4 głosy

1820 - trasa koncertowa po Północnych Niemczech i Danii

opera „Wolny strzelec”,op. 77 /13 maja zakończenie komponowania/
Agnus Dei na 3 głosy żeńskie i dęte
pieśni: „Schmerz”, „An sie”, „Der Saenger und der Maler”
fragmenty muzyki do „Der Leuchtturm“ – 4 numery
fragmenty muzyki do „Preciosa”, op. 78, właściwie muzyka do sztuki P.A.Wolffa według opowiadania Cervantesa - uwertura i 11 numerów

1821 - 14III prapremiera „Preciosy”; 18VI prapremiera „Wolnego strzelca” w Berlinie; początek pracy nad „Euryanthe”

Koncertstueck f-moll na fortepian z orkiestrą, op.79
Kantata „Du, bekraentz unsere Laren” na 4 głosy, chór, flet i fortepian
pieśni: pieśń do „Kupca weneckiego” – „Sagt, woher” na 2 głosy żeńskie i gitarę, „Lied von Clotilde”, „Husarenlied”
niedokończona opera „Die drei Pintos” /Trzej Pinto/

1822 - wystawienie „Wolnego strzelca” w Dreźnie; podróż do Wiednia; urodziny syna Maksa Marii, który później napisze pierwszą biografię kompozytora

Sonata fortepianowa e-moll, op.70

Marcia vivace na 10 trąbek
fragmenty muzyki „Das Sachsensohn vermaehlet heute” – uwertura i 10 numerów chóralnych
pieśni: „Schlummerlied”, „Das Licht im Tale”

1823 - odwiedziny u Beethovena w Baden koło Wiednia
opera „Euryanthe”, op.81 - prapremiera 25X w Wiedniu
Kantata „Wo nehme ich Blumen her” na chór z fortepianem

1824 - przyjęcie zlecenia Opery Londyńskiej Covent Garden na skomponowanie opery „Oberon; kuracja w Marienbadzie
- Romans „Elle etait simple et gentille”

1825 - praca nad „Oberonem”; kuracja w Bad Ems; odwiedziny u Goethego w Weimarze; urodziny drugiego syna Aleksandra Wiktora Marii; wystawienie „Euryanthe” w Berlinie
10 ludowych pieśni szkockich na głos z fortepianem
„Reiterlied” na 4 głosy męskie z fortepianem
„Schuetzenweihe” na 4 głosy męskie z fortepianem
Arioso i recytatyw „Doch welche Toene” do „Olimpii” Spontiniego

1826 - podróż do Anglii w związku z prapremierą „Oberona” – 12IV pod batutą Webera w Londynie; Weber dyryguje 12 przedstawieniami. Śmierć Webera w nocy z 4 na 5 czerwca w Londynie; pogrzeb 21 czerwca w Moorfields; 4VII – polska premiera „Wolnego strzelca” w Warszawie
opera „Oberon”
marsz „Zu den Fluren des heimischen Herdes”
pieśń „Gesang der Nurmahl: From Chindara’s warbling fount I come”

1844 - przeniesienie zwłok Webera do Drezna i pochowanie 15XII w rodzinnym grobowcu - przemówienie Richarda Wagnera w trakcie uroczystości; śmierć syna Webera, Aleksandra Wiktora Marii

1852 - śmierć żony Webera 23 II

1951 - ustanowienie w Eutin Letniego Festiwalu dla uczczenia Karola Marii von Webera

2004 - ustanowienie w Pokoju /Carlsruhe/ Festiwalu Muzyki Zabytkowych Parków i Ogrodów im. C.M. von Webera

© Jacek Woleński
wolenki@tlen.pl